POPELKA '26

Multidruhový divadelní festival pro děti, mládež a rodiny s dětmi

Divadelní spolek TYL Rakovník
Kulturní Centrum Rakovník

NEDĚLE
18. ŘÍJNA

KUKÁTKO 5

Co je moje doma

Divadlo Polárka Brno
Paulina Petáková, Aude Stulírová Martin, Filip Bednár: Co je moje doma

Záznam z besedy v kruhu

neděle 18. 10., 12 hod.

Divadlo Polárka Brno, koncept Paulína Petáková, Aude Stulírová Martin, Filip Bednár: Co je moje doma, režie Paulína Petáková

Formát divadla pro batolata na Popelce podruhé, letošní představení zcela rozdílné oproti loňskému. Obava, že maličké děti, které seděly mezi scénickými objekty, spolknou kuličky, se nenaplnila. Neobyčejná spokojenost nastala ve chvíli, kdy představení skončilo a děti si hrály.

Zbylé diskutující děti si to užily. 😊

Princip byl prima: ukázat jednotlivé ostrovy a pak děti nechat, aby si s nimi hrály. Není třeba vychovávat, stačí je zaujmout, krmit všechny jejich smysly. Dostaly možnost osahat si materiály, ke kterým se běžně nedostanou. Ostrov „pláž" si hodně ozvučovaly, navíc byl děravý a mohly do děr strkat kolíčky, objevovat si, co všechno se s tím dá dělat. Ostrov s murénou zase voněl... Holky oceňovaly ptáčka — je to něco fascinujícího a nedosáhnou na to, je to kouzlo, které do příběhu patří. Představení probouzelo fantazii i v dospělých. Oproti loňskému Batosnění účinkující děti ovlivňovali jinými kanály, víc senzoricky, senzitivně. Čím méně mluvili, tím lépe to fungovalo. A bylo to jemné.

Mirka C.: Je to úžasná zkušenost i pro rodiče. Impuls, jak také si lze s dětmi hrát.

Eva K. ml.: Byl to způsob, jak dělat divadlo pro děti do tří let. U pohádek pro starší děti se dělá vyprávěním, příběhem, písničkami... Tady to bylo jemňoučké. Nikdy jsem neviděla mezistupeň mezi senzorickým a příběhovým, možná je to díra na trhu.

Eva K.: Děti si to užijí všemi smysly. Stačí, aby rodiče přistoupili na to, že tam nemusí být celou dobu, klidně s dětmi mohou odejít. Děti vnímají teplo, dotek... Jedné mamince se líbila víc loňská batolecí pohádka, protože dospělí dělali kruh bezpečí okolo a nechávali děti, ať si hrají samy. Loňští účinkující v Batosnění už byli rodiče, takže věděli, jak s dětmi, v letošním Co je moje doma jsou hodně mladí, jinak děti vnímají a jinak s nimi komunikují.

Veronika S.: Dynamiku představení dnes určili rodiče, tím, jak děti nechaly, aby si to osahaly, aby s nimi zůstaly nebo se odpojily a hrály si samostatně.

Jarda K.: Účinkující říkali, že si asi problematicky rozmístili ostrovy. Někam se nahrnuli dospělí a udělali hradbu, takže bylo hůře vidět... Bylo pěkné, jak jeden chlapeček tahal murénu a zjistil, že je hodně těžká — evidentně pro něho nová zkušenost.

Mirka C.: Dvě holčičky tam začaly uklízet, dávaly polštáře na jednu hromadu, a když byla hromada velká, zjistily, že se na tom dá klouzat... A když už neměly co uklízet, tak začaly rozebírat ostrov.

Jarda K.: Ptal jsem se jich, jak často se jim ostrovy rozbijí... Prý moc často ne. A zjistil jsem, že unesou i mě!

Dorotka: Já to zkoušela a zjistila jsem, že rozbít se dají asi jenom dvě věci.

Mirka C.: Jako zážitek rodičů s dětmi a dětí s rodiči je to úžasné.

Závěrečné komentáře k přehlídce jako takové:

Je obdivuhodné, co děti na Popelce vydrží — jedou čtrnáctihodinové šichty: přijdou v osm, představení, představení, seminář, sváča, představení, představení, seminář, některé chodí i na dospělácké diskuse, které končí v deset...

Ukazuje se jako správné, že besedy v kruhu startují názory dětí. Dřívější model (dětský názor na konec) je také použitelný, ale méně výhodný.

Byl přidán jeden den oproti loňsku. Bylo pořád plno, návštěvnost úžasná — takže smysl to určitě má. Navíc je možné nabídnout více dopoledních termínů školám.

Batolecí nedělní představení jsou lákavá a ozvláštňující.

Nechávat na odpoledne miniatury? Třicetiminutový formát se dobře prodává (ovšem rozdíl oproti cca padesátiminutovému by asi nebyl tak velký). Družiny o ně moc nestojí. Možná by stálo za to jednu miniaturu nahradit dalším seminářem, o které byl velký zájem a dobře fungovaly.

Na přímý dotaz, jestli účastníci postřehli, která představení hráli amatéři a která profesionálové (pořadatelé v programu toto rozdělení záměrně neuvádějí), nevěděli. Tipovali, že amatérské byly dva kusy. Reálný stav: proběhlo 8 amatérských a 10 profesionálních představení.

ZAPSALA PETRA RICHTER KOHUTOVÁ

S piráty tam a zpět

Kroužek divadelních ochotníků z Hvozdné
Vendula Kořínková: Piráti a Lumie, Ostrov splněných přání

„Každý člověk si zaslouží rodinu a přátele.“ Tuto myšlenku se nám snažili předat piráti z Hvozdné, přesněji řečeno herci z tamního kroužku divadelních ochotníků.

Sličnou Morwen vyžene její adoptivní otec kvůli nevlastní sestře z domu a ona jakožto sirotek nemá kam jít. Rozhodne se proto stát pirátkou a společně s bandou děsivých, i když občas spíše vtipných, pirátů vyráží na ostrov Lumie, kde kouzelný strom plní přání, ovšem jinak, než si dotyčný přeje.

Hned po roztáhnutí opony jsem měl radost, že Popelku zakončí klasická činohra. Nasvědčovala tomu velkolepá scéna a robustní, blyštivé kostýmy. Jistě, pomyslel jsem si, zda to není příliš okázalé a kýčovité, avšak představení pro děti si žádá velkolepou výpravu. To se také stalo. Asi čtyřikrát se měnila scéna. Ne vždy šlo o radikální změny, ale i malé detaily dokázaly napomoct atmosféře pirátského světa. Nejzajímavější byl svítící strom na ostrově Lumie, který připomínal arkádový automat z 80. let. Pěkný byl také detail mořské panny na přídi lodi, jak tomu většinou na pořádných pirátských bárkách bývá. Několikrát se mluvilo o roztáhnutí plachet, avšak vždy zůstaly ve stejné pozici a pohnulo se jen lany. Bavilo by mě, kdyby se bílé látky napnuly a vytvořily zajímavější obraz, věřím, že technika by na to byla.

Herci pěkně pracovali s prostorem, došlo i na zpěv a tanec. Představení provázel základní hudební motiv, který však některé dramatické scény příliš zpomaloval. Když mělo dojít k nějakému

většímu napětí atmosféra většinou bohužel spadla a divák neměl žádný strach a pocit, že to špatně dopadne. A to i přesto, že se v představení šermovalo a bojovalo. Možná by pomohla změna tempa, dynamiky, nebo zapojení dalších zvuků, či dramatičtějších písní.

Humornou stránku zajišťoval kormidelník pan Smetíčko a nevědomky i ostatní herci, když pronesli slova, pro nás Středočechy, odlišného dialektu. Obsazení typově sedělo a neměl jsem pocit, že bych nemohl některé z postav věřit.

Bylo pěkné vidět, že je jeviště zaplněno mladými lidmi, které divadlo očividně baví. Líbila se mi myšlenka, kterou představení sdělovalo a i příběh, který si inspiroval Piráty z Karibiku, ale i ostatními pirátskými pohádkami.

ONDŘEJ BUREŠ

Nejvzácnější věc pod sluncem

Divadlo Krab Praha
B. Kocábková, A. Kohoutová: Nejvzácnější věc pod sluncem

ILUSTRACE LAURA SORROSA ARRATA

Dodatek k pátečnímu představení, pozn.red.

Rakovník kulturní centrum KC Rakovník

Redakce: Justina Hanke, Laura Sorrosa Arrata, Ondřej Bureš, Sofie Gorinčojová
Foto: Jan Švácha, Nela Cafourková. Sazba: Radek Pokorný. Šéfredaktorka: Petra Slížková